

Epistola 1 Ioan

Introducere

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 26.02.2022, Actualizat: 26.02.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Prefață

Apostolul Ioan a scris cinci cărți ale Bibliei: evanghelia, trei epistole și Apocalipsa. Acestea erau ultimele cărți ale Bibliei, scrise în jurul anului 90 d.Hr. Aceasta înseamnă că Ioan a scris într-o perioadă în care națiunea iudaică era distrusă de romani. În anul 70 d.Hr., orașul Ierusalim și Templul au fost rase de pe fața pământului, majoritatea oamenilor au fost uciși și aproape o sută de mii de oameni au fost deportați ca prizonieri. Fără acest loc și fără acest popor, iudaismul a încetat să mai existe în țara lui Israel. De fapt, Ioan este singurul autor din Noul Testament care scrie din această perspectivă. Fratele lui Ioan, Iacov era *primul* apostol care a murit (ca martir, Faptele apostolilor 12.2), iar Ioan a fost *ultimul* apostol care a murit.

Intenția lui Ioan când a scris epistola

În partea principală a epistolei, Ioan dă trei motive pentru care le scrie credincioșilor din acest timp:

1. bucuria lor prin părtășia cu Tatăl și cu Fiul trebuia să fie deplină (1 Ioan 1.3,4).
2. să nu eșueze pe cale din cauza păcatului (1 Ioan 2.1).
3. ei ar trebui să aibă cunoștința conștientă și siguranța că posedă viața veșnică (1 Ioan 5.13).

Gnosticii

Pe lângă dorința ca cei credincioși să fie fericiți, sfinți și sănătoși (din punct de vedere spiritual), Duhul lui Dumnezeu a avut un alt motiv pentru care l-a determinat pe Ioan să scrie această epistolă. În acea vreme, apăruseră mulți învățători anticreștini, care pretindeau că sunt copii ai lui Dumnezeu, dar negau adevărul despre Tatăl și Fiul (1 Ioan 2.18-26; 4.1-6). Ioan a vrut să-i ajute pe credincioși să cunoască cine era un credincios adevărat și cine nu. Prin urmare, el s-a simțit obligat să prezinte semnele caracteristice ale vieții veșnice, prin care să poată fi recunoscute toate afirmațiile false cu privire la posesia acestei vieți. Acest lucru le-ar oferi credincioșilor un standard de încredere prin care ar putea testa fiecare mărturisire.

Această mișcare anormală de învățături anticreștine a apărut în adunări la sfârșitul secolului I și a afectat Biserica cu învățăturile sale false timp de aproximativ două sute de ani. Acesta a fost începutul a ceea ce a devenit cunoscut sub numele de gnosticism. *Gnosis* înseamnă „cunoaștere” (invers, agnostic înseamnă „lipsă de cunoaștere”). Acești învățători falși pretindeau că ceea ce apostolii au transmis Bisericii era introductiv și fundamental, dar că ei posedau o cunoaștere mai înaltă. Cu toate acestea, ceea ce au proclamat în realitate a fost o blasfemie!

Unii dintre ei (cerinthanii) au negat Dumnezeirea lui Hristos. Apostolul Ioan a combătut această eroare prin evanghelia sa, arătând că Domnul posedă toate atributele Dumnezeirii. Alții (docheții) au negat întruparea lui Hristos și astfel au învățat că El nu a fost un Om adevărat. Ioan se preocupă cu această eroare în epistolele sale. Sub pretextul de a progresa în adevăr, acești învățători falși se îndepărtaseră de adevăr! Prin urmare, lucrarea lui Ioan are

o mare valoare practică în apărarea împotriva celor care pretind că îl cunosc pe Dumnezeu, dar neagă anumite aspecte ale adevărului despre Persoana lui Hristos.

Temele din slujirea lui Petru, Pavel și Ioan

Tema slujbei lui Ioan este foarte diferită de cea a lui Pavel și Petru:

- Ioan se concentrează pe familia lui Dumnezeu și abordează *relația* noastră cu Dumnezeu ca și „copii” ai Lui (Ioan 1.12,13; 1 Ioan 3.1). De aceea el prezintă în detaliu caracteristicile vieții veșnice în familia lui Dumnezeu.
- Pe de altă parte, apostolul Pavel menționează într-adevăr că noi suntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8.16), dar se ocupă cu *poziția* noastră înaintea lui Dumnezeu ca „fii” și descrie privilegiile noastre ca atare (Romani 8.14,15; Galateni 4.1-7; Efeseni 1.4-6; Evrei 2.10). Pavel dezvoltă, de asemenea, adevărul despre Biserică ca fiind „trupul lui Hristos” (1. Corinteni 12.12,13,27; Efeseni 3.6; 4.16; 5.25-32 etc.) și „casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2.19-22; 1. Timotei 3.15; Evrei 3.6 etc.).
- Linia apostolului Petru este diferită; el vede lucrurile din perspectiva Împărăției lui Dumnezeu. După ce i s-au dat „cheile Împărăției cerurilor” (Matei 16.19), el a fost ales să deschidă ușa binecuvântării atât iudeilor (Faptele apostolilor 2), cât și neamurilor (Faptele apostolilor 10). În consecință, în slujba sa, el pune accentul pe Împărăția lui Dumnezeu. El vorbește frecvent despre arătarea lui Hristos, evenimentul care marchează inaugurarea Împărăției și domnia publică a lui Hristos în această lume (1. Petru 1.5,7,13; 4.13; 5.1,4; 2. Petru 1.11,16; 3.4,10).

Stilul abstract al scrierilor lui Ioan

Apostolul Ioan scrie într-un mod unic. Cheia pentru a înțelege ceea ce spune el este să vedem că el privește lucrurile în mod abstract.

J.N. Darby spune:

Dacă astfel de afirmații nu pot fi studiate abstract, ele nicidecum nu vor fi înțelese.¹

F.B. Hole definește cuvântul „abstract” după cum urmează:

Atunci când vorbim abstract, lăsăm în mod deliberat deoparte în gândirea și în exprimarea noastră lingvistică toate modurile limitative de luare în considerație, cu scopul de a scoate în evidență particularitatea esențială a lucrurilor în cauză.²

De exemplu, am putea spune: „Un dop de plută plutește”. Când spunem acest lucru, ne referim la ceea ce face un dop de plută în mod normal. Nu luăm în considerare faptul că ar putea fi scufundat dacă l-am lega cu ceva care să-l țină sub apă. În condiții normale, dopul de plută plutește. În mod similar, Ioan vorbește despre lucruri în esența lor, adică în ceea ce le

distinge, fără a se referi la vreo persoană, lucru sau situație anume. El examinează caracteristicile vieții veșnice în funcție de ceea ce o caracterizează în mod normal, mai degrabă decât în funcție de ceea ce face cineva cu acea viață, care este atipic pentru ea. Din cauza unei stări rele, aceste caracteristici pot fi uneori întunecate în noi, dar Ioan nu ia în considerare acest lucru atunci când analizează caracteristicile acestei vieți. J.N. Darby spune:

Toate afirmațiile lui Ioan sunt absolute. El nu le modifică niciodată prin introducerea dificultăților sau a obstacolelor, pe care le putem avea în trup. „Cine este născut din Dumnezeu”, spune el în capitolul 3, „nu păcătuiește”. El vorbește acolo în conformitate cu însușirea specifică naturii (noi). Natura divină nu poate păcătui. Nu este o chestiune de progres sau de grad, ci el nu poate păcătui pentru că este născut din Dumnezeu ... Ioan vorbește întotdeauna în caracterul absolut specific lui, conform adevărului însuși ... S-ar putea ca noi să nu reușim în privința aceasta, dar apostolul nu prezintă astfel de excepții, ci adevărul însuși.³

Deci, Ioan vorbește despre credincioși în starea optimă sau ideală, adică așa cum sunt ei atunci când umblă în puterea Duhului și se bucură de viața veșnică. El nu îi vede ca fiind mai puțin decât atât. El scrie că nu există o cale de mijloc în această discuție. Există fie lumină, fie întuneric, viață sau absența vieții, dragoste sau ură, etc. Trebuie să ținem cont de acest lucru întotdeauna atunci când citim epistola.

Pericolul de a interpreta slujirea lui Ioan cu terminologia lui Pavel

O altă problemă, care i-a făcut pe mulți să înțeleagă greșit slujba lui Ioan, este încercarea de a interpreta termenii și expresiile sale cu sensul termenilor lui Pavel. Adică, Ioan folosește un cuvânt pe care îl folosește Pavel, dar într-un mod diferit; dacă nu ținem cont de acest lucru, vom înțelege greșit unele pasaje. De aici vine zicala adesea repetată: „Nu importa terminologia lui Pavel în slujba lui Ioan”.

De exemplu, Pavel folosește cuvântul „a umbla” pentru a defini practica creștină (Galateni 5.16; Efeseni 4.1; 5.2,8,15 etc.); el ia în considerare posibilitatea ca creștinii credincioși să umble prost, în timp ce Ioan nu face niciodată aceasta. Ioan consideră că toți credincioșii umblă în lumină - indiferent dacă sunt într-o stare bună sau nu. Ei pot întoarce spatele la lumină și nu trăiesc în conformitate cu ea, iar dacă o fac, lumina va străluci pe spatele lor, deoarece credincioșii sunt întotdeauna în lumină. Așadar, Ioan nu vorbește despre *cum* umblăm, ci despre *unde* umblăm.

Un alt exemplu este modul în care cei doi apostoli folosesc termenul „copii”. În Galateni 4.1-7, Pavel folosește termenul pentru a se referi la cineva care se află pe *terenul Vechiului Testament*; el este născut din Dumnezeu, dar nu are Duhul Sfânt locuind în el. Ioan, dimpotrivă, folosește cuvântul pentru a descrie un credincios aflat pe *terenul creștin*, care are Duhul Sfânt locuind în el (1 Ioan 2.20,28; 3.24; 4.13).

Un alt exemplu este modul în care Pavel și Ioan folosesc cuvântul „în” cu referire la credincios și la Domnul. Expresia caracteristică a lui Pavel, „în Hristos”, nu este aceeași cu „în El”,

folosită de Ioan. Pavel se referă la poziția creștinului credincios primit pe locul în care Hristos Însuși se află înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 2.6), în timp ce Ioan vorbește despre unirea noastră cu Hristos în viață și părtășia cu El (Ioan 14.20; 15.4).

Doar opt îndemnuri

O altă trăsătură distinctivă a acestei epistole este că ea conține doar opt îndemnuri (1 Ioan 2.15,24,28; 3.7,18; 4.1,7; 5.21).

În afară de aceste îndemnuri, în epistolă este în principal vorba de prezentarea diferitelor însușiri ale vieții veșnice ca dovezi pentru și contra, pe baza cărora orice pretenție poate fi testată. Acest lucru nu înseamnă că epistola nu este și foarte practică. Dimpotrivă. Atunci când punctele, pe care Ioan le prezintă cu privire la însușirile vieții veșnice, sunt aplicate tuturor celor care pretind că Îl cunosc pe Hristos, slujba sa devine extrem de practică; prin aceasta putem discerne imediat cine este un credincios adevărat și cine nu. Întrucât trăim într-o vreme în care există pericolul de a fi înșelați de învățători falși și de mulți care pretind a fi copii ai lui Dumnezeu, dar nu sunt, epistola lui Ioan este de mare ajutor pentru a face distincția între ei.

„A ști” și „a cunoaște”

O altă caracteristică a primei epistole a lui Ioan este folosirea frecventă a cuvintelor „a ști [*know*]” și „a cunoaște [*known*]”. Ele apar de aproximativ patruzeci de ori. El accentuează aceste cuvinte pentru a contracara afirmațiile învățătorilor falși, care susțineau că au o cunoaștere mai înaltă decât apostolii. Prin aceste cuvinte, el subliniază ceea ce știm prin revelațiile adevărului, pe care le-am primit de la apostoli, și ceea ce ne-a fost asigurat prin comuniunea cu Tatăl și cu Fiul.

Există două substantive în textul grecesc care sunt traduse prin „cunoaștere” în traducerea engleză King James: *ginosko* și *oida*. Ioan le folosește pe amândouă în epistolele sale și este semnificativ când și cum o face, după cum vom vedea în capitolul 5.⁴ *Ginosko* se referă la cunoașterea obiectivă derivată din fapte despre ceva sau cineva; *oida* este o cunoaștere interioară, conștientă, a ceva sau a cuiva dobândită prin cunoaștere intimă, personală și părtășie. Ambele cuvinte sunt folosite de Domnul în Ioan 8.55 și servesc pentru a clarifica diferența dintre cele două. Referitor la cunoașterea Tatălui, Domnul le-a spus fariseilor necredincioși: „Voi nu L-ați cunoscut [*ginosko*], dar Eu Îl cunosc [*oida*]”. Așadar, fariseii nu aveau nicio înțelegere despre Dumnezeu Tatăl, dar Domnul trăia în comuniune personală și intimă cu El și, de aceea, avea o cunoaștere profundă și completă a Tatălui.

Viața veșnică

Așa cum am menționat deja, marea temă referitoare la „viața veșnică” străbate întreaga slujbă a apostolului Ioan. Evanghelia sa completează epistolele sale și ea conține sămânța pentru gândurile dezvoltate în epistole. În Evanghelie, însușirile vieții veșnice sunt prezentate în învățătura Domnului și perfect ilustrate în viața Sa; în epistolă, aceleași însușiri sunt

prezentate în copiii lui Dumnezeu.

În 1 Ioan 2.8, Ioan face aluzie la acest lucru. Acolo el vorbește despre faptul că porunca cea nouă, aceea de a ne iubi unii pe alții, este ceea ce era „în El și în voi”. Este ca și cum te-ai uita la un album de familie; unele asemănări se regăsesc în întreaga familie - de la părinți până la copii. La fel se întâmplă și în familia lui Dumnezeu: vedem că însușirile vieții veșnice, care Îl caracterizează pe Tatăl și pe Fiul, se manifestă în copiii lui Dumnezeu. Uneori, ele pot fi ascunse în noi, dar totuși sunt acolo. La fel cum un tată pământesc bun se bucură când copiii săi merg pe calea lui și oamenii spun că îl imită, tot așa se bucură Dumnezeu, Tatăl nostru, când acțiunile care Îl caracterizează se văd în acțiunile copiilor Săi.

După ce am constatat că tema lui Ioan este viața veșnică, ne-am putea întreba: „Ce este mai exact viața veșnică?”. Exprimat simplu, este posedarea vieții divine în comuniune cu Tatăl și cu Fiul în puterea Duhului Sfânt. Domnul a spus: „Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17.3). Pentru ca această viață să ni se poată da, Hristos a trebuit să coboare din cer, pentru a revela pe Tatăl și relația veșnică pe care El o are cu Fiul Său (Ioan 1.18; 10.10; 1 Ioan 4.9). În afară de aceasta, această viață nu putea fi obținută fără ca credinciosul să se odihnească în credință în lucrarea terminată a lui Hristos (Ioan 3.14,15) și fără ca Duhul Sfânt să locuiască în el (Ioan 4.14). Acest lucru arată: viața veșnică este o binecuvântare specific creștină, pe care o posedăm „în Hristos Isus”, Omul înviat, înălțat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu (Romani 6.23; 2. Timotei 1.1).

F.G. Patterson spune:

Viața veșnică este termenul creștin pentru ceea ce posedăm în Hristos; prin aceasta suntem aduși în părtășie cu Tatăl și cu Fiul și avem astfel o natură potrivită pentru cer.⁵

Noi avem viața veșnică în Hristos - Hristos trăiește în noi; și această viață veșnică ne aduce în părtășie cu Tatăl și cu Fiul. Acest lucru nu a putut deveni realitate decât atunci când Tatăl S-a revelat în El și când a fost dat Duhul Sfânt, prin care o savurăm.⁶

H. Nunnerley spune:

Viața veșnică este o viață de părtășie, o participare la relațiile divine, o cunoaștere practică a Tatălui și a Celui pe care El L-a trimis.⁷

A.C. Brown spune:

Viața veșnică se referă la viața lui Dumnezeu, care este savurată în comuniune cu Tatăl și cu Fiul prin Duhul Sfânt care locuiește în noi.⁸

De-a lungul anilor, a apărut multă confuzie cu privire la semnificația vieții veșnice. Mulți misionari, evangheliști și învățători de școală duminicală o definesc ca fiind „viața care durează pentru totdeauna”. Dar dacă acestea ar fi o definiție corectă a vieții veșnice, atunci ar trebui să spunem că diavolul și toți păcătoșii pierduți au viață veșnică, pentru că și ei vor

exista pentru totdeauna! Desigur, nu acesta este sensul.

H. Nunnerley spune:

Au apărut multe neînțelegeri cu privire la viața veșnică, prin limitarea sensului acesteia la durata nesfârșită a existenței și la siguranța veșnică a celor care o posedă.⁹

A.C. Brown confirmă acest lucru atunci când constată că viața veșnică

nu înseamnă doar că avem o viață care durează o veșnicie.¹⁰

H.M. Hooke remarcă:

Foarte puțini dintre noi se ostenesc să se gândească la ce înseamnă cu adevărat viața veșnică. Îmi amintesc că am întrebat odată o bătrână credincioasă, dacă ar putea să-mi spună ce este viața veșnică. „O, da”, a spus ea, „viața fără sfârșit”. „Atunci”, i-am spus, „nu ai mai mult decât diavolul, căci nici viața lui nu se va sfârși niciodată!”. Cred că ceea ce a spus este o părere foarte răspândită. Chiar și cei pierduți au o existență veșnică, pentru că vor petrece veșnicia în iazul de foc, dar nu au viață veșnică.¹¹

Termenul de „viață veșnică” este numit astfel nu pentru că ar avea o durată infinită, ci pentru că este o viață care aparține eternității. El se referă la *calitatea* deosebită a vieții divine, pe care Tatăl și Fiul o savurează împreună din eternitate. Prin venirea lui Hristos, pentru a-L revela pe Tatăl, și prin moartea lui Hristos, pentru a rezolva problema păcatelor noastre, precum și prin învierea și înălțarea la cer a lui Hristos, după care a fost trimis Duhul Sfânt, ne este acum posibil să avem parte de această viață într-o relație cu Tatăl și cu Fiul. Prin urmare, noi suntem capabili să savurăm ceea ce savurează Persoanele divine (1 Ioan 1.3,4). Aceasta este o binecuvântare pe care credincioșii din Vechiul Testament nici nu o cunoșteau și nici nu o aveau, pentru că ei nici nu-L cunoșteau pe Dumnezeu ca Tată, nici nu se pusese temelia mântuirii prin moartea lui Hristos, nici nu fusese trimis Duhul Sfânt să locuiască în credincioși.

Mulți creștini au dificultăți în a înțelege cum poate cineva să spună că credincioșii din Vechiul Testament nu au avut viață veșnică. Pentru ei sună ca și cum am spune că acești credincioși nu au fost mântuiți și, prin urmare, nu sunt în cer acum! Problema lor este că au o idee greșită despre ceea ce este viața veșnică și acest lucru i-a condus la concluzii greșite. Adevărul este că credincioșii din Vechiul Testament au fost născuți din nou și, prin urmare, au avut viață divină și, prin urmare, se află acum în cer - dar nu puteau avea calitatea și caracterul vieții care aparțin vieții veșnice, din motivele prezentate mai sus.

J.N. Darby a fost întrebat:

Nu aveau credincioșii din Vechiul Testament viața veșnică? Răspuns: în ceea ce privește pe credincioșii din Vechiul Testament, viața veșnică nu făcea parte din revelația Vechiului Testament, chiar dacă am presupune că credincioșii din Vechiul Testament o aveau.¹²

H.M. Hooke spune:

Am fost foarte uimit când m-am uitat prin Scripturile Vechiului Testament și nu am găsit niciun măcar un exemplu în care un credincios din Vechiul Testament să fie menționat ca având viața veșnică; ea nu era cunoscută.¹³

Nu este vorba de faptul că ei aveau viața veșnică, dar ei nici nu o cunoșteau (așa cum unii au învățat în mod eronat), deoarece esența și semnificația vieții veșnice constă în a avea o părtășie *conștientă* cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 17.3). Cum ar putea o persoană să aibă o părtășie conștientă cu Tatăl și cu Fiul (esența vieții veșnice) și să nu fie conștientă de aceasta?

Viața veșnică este o viață „cerească” (Ioan 3.12,13), care a devenit vizibilă pentru prima dată când Hristos a venit din cer și a locuit printre oameni (Ioan 1.14). Înainte de venirea lui Hristos în lume, viața veșnică (viața „la Tatăl” în cer, 1 Ioan 1.2) era necunoscută oamenilor. Acum, ea a fost dată creștinilor credincioși (Ioan 3.15,16,36 etc.), prin care savurăm părtășia cu Tatăl și cu Fiul și putem avea parte de plinătatea bucuriei care rezultă din aceasta (1 Ioan 1.3,4). F.G. Patterson spune:

Nu se putea spune în acel moment că ei [credincioșii din Vechiul Testament] aveau viață veșnică. Ea a fost scoasă la lumină doar prin Evanghelie (2. Timotei 1.10; Tit 1.2 etc.).¹⁴

Învățătura conform căreia credincioșii din Vechiul Testament au avut viață veșnică estompează diferența dintre cele două Testamente, precum și binecuvântările și privilegiile care disting Biserica de Israel. Aceasta este o eroare înrădăcinată în teologia reformată (a legământului), care vede Israelul și Biserica ca fiind *un singur* popor cu aceleași binecuvântări. Multe probleme și confuzii au apărut din cauză că oamenii au înțeles greșit subiectul vieții veșnice și, în consecință, au învățat pe alții erori în această privință. De exemplu, F.W. Grant a încercat să le-o atribuie credincioșilor din Vechiul Testament, în timp ce F.E. Raven a încercat să o ia de la credincioșii din Noul Testament!¹⁵

De asemenea, viața veșnică este adesea confundată cu „nașterea din nou” (Ioan 3.3-8), dar acești termeni nu sunt sinonimi. Ambele au legătură cu posesia vieții divine, dar viața veșnică, așa cum am spus, are legătură cu posesia vieții divine în sensul cel mai deplin, în comuniune cu Tatăl și cu Fiul. Nu este vorba că există două feluri de viață divină; viața care se primește prin nașterea din nou și viața veșnică sunt, prin însăși natura lor, aceeași viață. Este viața lui Hristos Însuși - Domnul Isus este numit chiar „viața veșnică” în această epistolă (1 Ioan 1.2). Diferența este următoarea: o persoană care se naște din nou are viața divină ca un embrion, ca să spunem așa, în timp ce o persoană care primește viața veșnică prin credința în Hristos primește viața divină în forma sa cea mai înaltă – el Îl cunoaște pe Tatăl și pe Fiul prin puterea Duhului Sfânt. În mod similar, viața dintr-o *sămânță de măr* este aceeași cu cea dintr-un *măr complet crescut*; diferența este că viața din copac este complet dezvoltată.

Două aspecte ale vieții din belșug

Această viață din belșug are două aspecte:

1. Ea se referă la viața divină din credincios ca o posesiune *actuală*, prin care el se bucură de părtășia conștientă cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 3.15,16,36 etc.; „are”). Acesta este aspectul cu care se preocupă slujba lui Ioan.
2. Ea este considerată ca fiind sfera vieții, spre care se îndreaptă credinciosul la sfârșitul călătoriei sale, atunci când ajunge în cer. Prin urmare, este o chestiune de *viitor*. Așa vorbește Pavel despre ea (Romani 2.7; 5.21; 6.22,23; Galateni 6.8; 1. Timotei 1.16; 6.12,19; Tit 1.2; 3.7). Iuda vorbește și el despre aceasta în acest fel (Iuda 21). În acest ultim sens, viața veșnică este un domeniu de viață spirituală în care totul este lumină, dragoste și dreptate și în care se savurează părtășia cu Tatăl și cu Fiul.

Așadar, primul aspect are de-a face cu viața *din* noi, iar al doilea aspect cu viața *în care vom fi*.

În limbajul nostru de zi cu zi folosim cuvântul „viață” în aceste două moduri. Putem spune despre o plantă, un animal sau o ființă umană că au viață în ele. Dar vorbim de asemenea de viață ca de un element sau o sferă în care o persoană poate locui - de exemplu, „viața la țară”, „viața la oraș”, „viața în comunitate” etc. Astfel, putem savura viața veșnică *acum* prin Duhul Sfânt, dar *apoi* vom locui în această sferă a vieții în sensul cel mai deplin, atunci când vom fi glorificați. Aceste două aspecte ale vieții sunt ilustrate prin exemplul unui scafandru de mare adâncime. El lucrează sub apă, dar respiră aer printr-un tub de oxigen care îl menține în viață. Aceasta corespunde credinciosului care are viața veșnică în prezent. Noi trăim în această lume și ne mișcăm într-un element pentru care nu suntem potriviți în mod natural, pentru că aparținem noii creații și suntem oameni cerești. Așadar, noi nu suntem din această lume, ci suntem purtați de „furtunul de oxigen” al părtășiei cu Tatăl și cu Fiul în timp ce suntem în această lume. Când scafandru și-a terminat lucrul și se ridică din apă în elementul său natural, își scoate casca și costumul de scafandru și respiră aerul fără acest aparat. În mod similar, atunci când lucrarea noastră aici pe pământ se va încheia și vom fi chemați acasă, în cer, în starea noastră glorificată, vom fi în elementul vieții veșnice pentru care suntem perfect potriviți.

Posesiunea *actuală* a acestei vieți poate fi numită „viață veșnică”, iar aspectul *viitor* „viață în veșnicie”. Suntem îndatorați traducerii lui Darby, care distinge aceste lucruri în acest fel.¹⁶ Când se vorbește despre Hristos personal, se spune „viața veșnică” (1 Ioan 1.2).

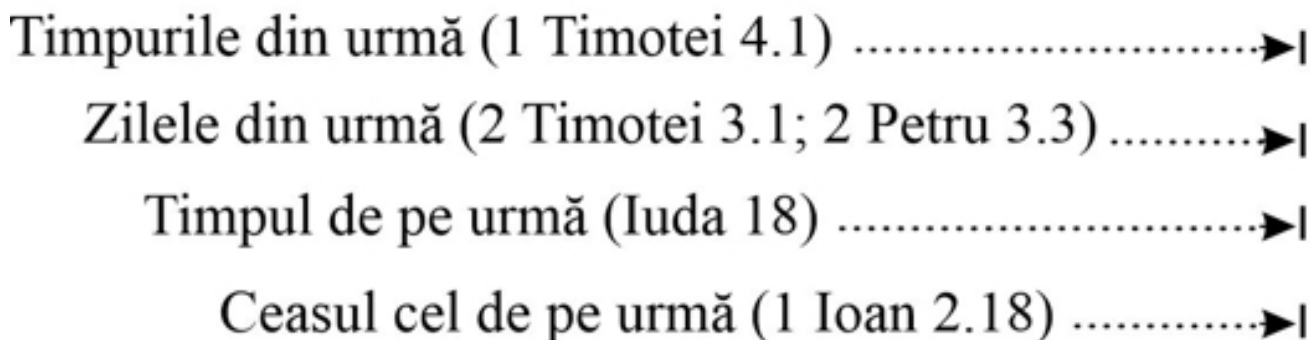
Viața veșnică în Evangheliile sinoptice

În evangheliile sinoptice (Matei, Marcu și Luca), termenul „viață veșnică” se referă la viața divină *pe pământ* în Împărăția de o mie de ani a lui Hristos (Matei 19.16,29; 25.46; Marcu 10.17,30; Luca 10.25; 18.18,30 etc.). Aceasta a fost promisă deja în Vechiul Testament (Psalmul 133.3; Daniel 12.2) și de ea va avea parte rămășița lui Israel (Apocalipsa 7.1-8) și națiunile păgâne credincioase (Apocalipsa 7.9,10) într-o zi viitoare. Acest aspect al vieții divine nu este abordat nici în epistola lui Ioan și nici în evanghelia lui Ioan.

Sfârșitul se apropie

Ioan vede lucrurile în mărturia creștină așa cum vor fi în ultimele momente dinaintea venirii Domnului (dinaintea răpirii). El vede lucrurile din timpul cel mai din urmă, spre deosebire de ceilalți autori nou-testamentali, după cum arată următoarea diagramă:

Venirea Domnului (Răpirea)

Această schemă simplă arată că mărturia creștină se deteriorează din ce în ce mai mult, cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit (2. Timotei 3.13), iar în cele din urmă sfârșește în judecata lui Dumnezeu (Romani 11.17-22; Iuda 14-16). Așadar, sfârșitul mărturiei creștine nu este restaurarea, ci judecata.

O structurare scurtă a epistolei

1Ioan 1.1-4: Introducere

1Ioan 1.5-5.5: O triplă examinare a caracteristicilor esențiale ale naturii lui Dumnezeu în copiii Săi:

- Lumină: 1Ioan 1.5-2.11

1Ioan 2.12-28: Intercalare

- Viața: 1Ioan 2.29-4.6
- Dragostea: 1Ioan 4.7-5.5

1Ioan 5.6-21: Epilog

Tradus de la: [Der erste Johannesbrief: Einleitung](#)

Sursa: *The First Epistle of John: The Characteristics of Life Eternal in the Children of God in Times of Apostasy*
E-Book Version 1.4. 2019

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

- [1] J.N. Darby, „Hebrews 7. Reading Meeting held at 3, Lonsdale Square“ în *Notes and Jottings*, pag. 36.
- [2] F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 6: *Johannesbriefe. Judasbrief. Offenbarung*, Hückeswagen (CSV) 1991, pag. 35.
- [3] J.N. Darby, „Notes on the First Epistle of John“ în *Collected Writings*, vol. 28, pag. 214.
- [4] Suntem datori să mulțumim notelor de subsol ale traducerii Darby, care indică ce cuvânt este folosit într-un anumit pasaj. A se vedea nota sa detaliată asupra folosirii acestor cuvinte în 1. Corinteni 8.1.
- [5] F.G. Patterson, *Scripture Notes and Queries*, 1871, pag. 112.
- [6] F.G. Patterson, „Scripture Queries and Answers“ în *Words of Truth*, Anul 3, 1868, pag. 179.
- [7] H. Nunnerley, „Eternal Life“ în *Scripture Truth*, Anul 1, 1909, pag. 197.
- [8] A.C. Brown, „Eternal Life“ în *Things that differ*, pag. 4.
- [9] H. Nunnerley, „Eternal Life“ în *Scripture Truth*, Anul 1, 1909, pag. 195.
- [10] A.C. Brown, „Eternal Life“ în *Things that differ*, pag. 4.
- [11] H.M. Hooke, „John's First Epistle – Chapter 1“ în *The Christian's Friend and Instructor*, Anul 12, 1885, pag. 230.
- [12] J.N. Darby, „Readings on 1 Peter“ în *Notes and Jottings*, pag. 351.
- [13] H.M. Hooke, „John's First Epistle – Chapter 1“ în *The Christian's Friend and Instructor*, Anul 12, 1885, pag. 230.
- [14] F.G. Patterson, *Scripture Notes and Queries*, 1871, pag. 66.
- [15] F.E. Raven ar contesta probabil acest lucru, dar dacă se examinează cu atenție învățăturile sale, se va constata că ele spun în esență exact acest lucru. Vezi *Life Eternal with F.E.R.'s Heterodoxy as to it* de William Kelly.
- [16] J.N. Darby nu menționează viața veșnică în acest fel în 1 Ioan 3.15; 5.11,13,20, dar traducerea lui W. Kelly o face.